

[Johan Asmussen.]

sig, og man er da særlig begunstiget, hvis man har sørget for at have en stor og navnlig en tyngende gæld; i den situation er der tale om støtte. Det kan selvfølgelig være meget godt, men det er i virkeligheden ikke noget, som tager sigte på det, der er grund til at tage sigte på. Der er jo ikke megen grund til særlig at støtte dem, der anlægger sig gæld — det har ikke noget perspektiv.

Vi kan ikke i øjeblikket tage stilling til, om de linjer, som er anlagt med hensyn til grænserne for etablering, med $\frac{1}{3}$ af indskuddet, dog højst 5.000 kr. — det er tallene for frigivelsesmulighederne — vil være de rette; det er et af de udslag af at „tænke på et tal“, som jeg har været inde på.

Jeg kan også slutte mig til de bemærkninger, som vistnok er fremsat af et par af de ærede ordførere vedrørende den komplicerede affattelse af lovforslaget. Jeg kan godt se, at man har udfoldet visse bestræbelser for forenkling, men jeg må have lov til at pege på f. eks. lovforslagets § 7, hvor reglerne om de afskrivningsmæssige forhold i forbindelse med frigivelse er så komplicerede, at det volder, jeg må måske sige selv os herinde et ganske overordentligt hovedbrud virkelig at gennemskue, hvordan det hele fungerer, og jeg tror, jeg tør sige, at de stakkels mennesker, lægfolk, der skal benytte dem, vil have så vanskeligt ved at finde ud af dem, at det i højere grad, end det burde være nødvendigt, tvinger dem til at søge sagkyndig bistand.

Da vi nu ikke kan komme med i udvalget, må jeg måske med den højtærede formands tilladelse lige berøre nogle enkeltheder og rette et par henstillinger til udvalget. Det drejer sig for det første om den regel, der går ud på, at finansministeren, når etablering ikke er foretaget inden fristens udløb og der så skal ske efterbeskatning, kan tillade, at det sker ved regulering tilbage til det år, da beløbet blev indbetalt. Jeg vil henstille, at man over-

vejer, at denne regel om tilbageregulering bliver gjort til en ret. Det må være ganske naturligt, at en skatteyder kan kræve en sådan tilbageregulering, at det altså ikke skal være afhængigt af et ministerielt skøn.

Må jeg endvidere gøre opmærksom på, at jeg ikke rigtig kan se, at det skulle være rimeligt, at der i en situation, hvor en skatteyder er afgået ved døden og ægtefællen hensidder i uskiftet bo med fællesboet, ikke skulle være mulighed for den efterlevende — vel normalt en enke — for at fortsætte ordningen, selv om det drejer sig om afdødes søreje. Jeg henstiller, at man overvejer dette punkt.

Endelig har jeg en bemærkning om et spørgsmål, som også et andet æret medlem — jeg tror, det var det ærede medlem hr. Foged — var inde på, nemlig reaktionen, hvis der disponeres i strid med de givne bestemmelser; gør man nemlig det, får man ikke alene et skatteefterkrav, men så bliver der smækket 100 pct. oveni. Det vil sikkert i mange tilfælde — måske de fleste — være rimeligt med en særlig reaktion, men det forekommer mig at være for strengt som en ufærdig regel. Jeg henstiller til overvejelse, om man skulle give en vis mulighed for skønsmæssig vurdering af den individuelle situation.

De to andre lovforslag, som samtidig er til forhandling, skal jeg ikke gøre mange bemærkninger om. Vi kan, som forholdene og situationen ligger, give dem vor tilslutning, men jeg vil gerne slutte mig til den bemærkning, som det ærede medlem hr. Haunstrup Clemmensen kom med, og som gik ud på, at den 1.500 kr.s grænse for forsikringsfradrag, som har været gældende i mange år, er ganske utilstrækkelig. Jeg gad vide, om den ikke er sluppet med, fordi tallet nu engang stod der. Jeg henstiller indtrængende, at man overvejer en udvidelse af denne grænse.

Dermed kan jeg for så vidt tilsige de uafhængiges vilje til at give forslagene vor tilslutning.